

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 79. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm3110/facsimile.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

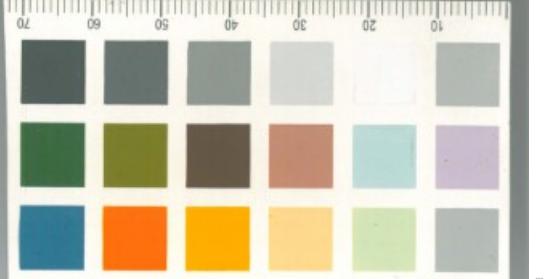
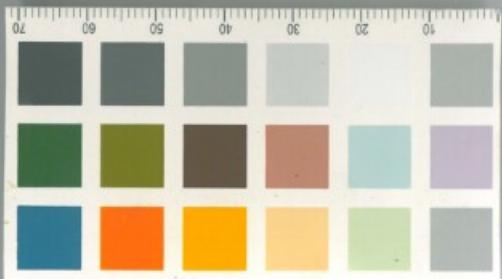
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Men saa var de Barbater,
Og det er dog nok værre!
Vel aad de ei saalige
Jist deres Hjender op,
Men det vil Intet sige,
De jog dog Sjæl fra Kroper,
Og jeg gad dog nok vide,
Hvad det kan Kroppen gavne,
Den ædes kun af Rayne,
Naat dog den ligge maa
Og rolig see derpaa.

Dog, Tid jeg ej vil spilde,
Thi den er dyrebar,
Med Enak om Nordens Bilde,
Om hvad de ikke var
Og hvad de Stakler vare,
En Dumhed jeg Dig bare
Fortælle vil, min Ven!
Og Dumheden er den:
De troede paa Guder.

Bekænk engang, min Kære,
Hvordan det vilde gaa,
Hvis Een vi troede paa,
Saa kan Du deraf lære
Hvordan det vel saae ud,
Da Guderne var mange.
Med Anger jeg bekænder,
At jeg engang var gal,
I Nordens Gudesal
Jeg gerne vilde spanke,
Ja selv til Nordens Mænd
Jeg gerne vandred hen,
Det var min visse Lanke,
At det var meget Stort,
Jeg flirrede saalønge
Paa hvad ds gamle Drenges
I Verden havde gjort,
At hardtad jeg blev led
Af al den Herlighed
Som jo en Blind kan see
Fra Vesten indtil Østen.

81

Nu er det Gudskelov forbi;
Som al min høje Poesi,
Nu har jeg min Forstand igen,
Og Gudskelov at selv den kom,
At ikke selv i Alderdom
Jeg skulde gaa til den;
Thi Syndernes Bekændelse
Naar Man af Synd er ked,
Og Gottesengs Omvendelse
Er mislig som Man veed.

Dog, omendkent jeg herved lovet
Ei meer at prise gamle Næid,
Jeg med Beslidenhed dog voore
Om det at tale Skemtens Ord;
Thi for det Hørste mener jeg
At Man, for Maden at fordoie,
Maa og med Lætter sig fornøie;
Men god og siv Moral os ei
Lillade kan at le af Næsten,
Og naar os selv vi tage sta.

